

sady §§ 877 a 934 obč. zák. uvedení v předešlý stav. V souzeném případě jest uvedení v předešlý stav provést tak, že žalovaná vrátí žalobci, co od něho přijala jako plnění smlouvy od původu nicotné. I podle § 921 obč. zák. jest při jednostranném ustoupení od smlouvy dbáti toho, by žádná strana neměla zisk ze škody strany druhé, a žalobce by byl poškozen na prospěch žalované, kdyby si ponechala, co jí zaplatil. Pokud by vůbec v této rozepři záleželo na bezelstnosti příjemkyně plnění, usoudil odvolací soud správně, že žalovanou nelze uznati za bezelstnou držitelku toho, co jí žalobce plnil, protože porušila předpisy zákona o losových obchodech, jež jako odborná firma musila znáti. Nemůže se proto žalovaná ve svůj prospěch dovolávat ustanovení § 1447 obč. zák. o bezelstném držiteli a řízení není vadné, nebyly-li provedeny důkazy o jejich vzájemných nárocích, které opírá o to, že prý byla bezelstnou držitelkou. Poukaz odvolacího soudu k ustanovení § 2 zákona ze dne 7. listopadu 1862 čís. 85 ř. z. byl vzhledem k vyloženému právnímu stanovisku zbytečný. Nemají proto význam dovolatelčiny vývody, vytýkající rozpor se spisy podle § 503 čís. 3 c. ř. s. proto, že napadenému rozsudku byl za základ položen předpoklad, že plnil jen žalobce, kdežto žalovaná neposkytla žalobci žádné plnění, a že žalovaná firma způsobila žalobci škodu. Ježto jde o smlouvu nicotnou z důvodu § 1 zákona čís. 90/1878, není třeba uvažovati o další otázce, jaké následky má skutečnost, že prodejní listina proti předpisu § 2 b) téhož zákona neobsahovala kupní cenu každého jednotlivého prodaného losu. Otázku tu řešil ostatně nejvyšší soud již v rozhodnutích čís. 8252 a 9561 sb. n. s.

Čís. 10892.

Byla-li proti žalobě o nepatrnou pohledávku vznesena námitka místní nepřislušnosti soudu a žalovaný pak vznesl mezitímní určovací návrh, jež ocenil nad hranici nepatrných věcí, žalovaný napadl usnesení o námitce místní nepřislušnosti, rozhodnutí ve věci samé i rozhodnutí o mezitímním určovacím návrhu odvoláním, odvolací soud pak zabýval se odvoláním jen, pokud napadalo usnesení prvního soudu o námitce místní nepřislušnosti, a vyhověl mu, jest do tohoto usnesení nepřipustným rekurs žalobce (§ 517 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 22. června 1931, R I 350/31.)

Proti žalobě o zaplacení 232 Kč, zadané na okresním soudě v L., vznesl žalovaný námitku místní nepřislušnosti dovolaného okresního soudu a za řízení v první stolici učinil mezitímní určovací návrh, oceniv jeho hodnotu na 3.000 Kč. **P r v ý s o u d** vynesl rozsudek, v němž rozhodl i o žalobní prosbě a o mezitímním určovacím návrhu, i usnesením o námitce místní nepřislušnosti. I toto usnesení, i rozhodnutí ve věci samé a o mezitímním určovacím návrhu napadl žalovaný odvoláním. **O d v o l a c í s o u d** zabýval se odvoláním jen, pokud napadalo usnesení prvního soudu o námitce místní nepřislušnosti, vyhověl usnesením ze dne 6. prosince

1930 této námitce, zrušil podle §§ 475, 476, 471 a 473 c. ř. s. napadený rozsudek a přikázal věc k dalšímu projednávání a rozhodnutí místně příslušnému okresnímu soudu v J. Do tohoto usnesení, kterým bylo změněno usnesení prvního soudu o námitce nepřislušnosti, podala žalobkyně rekurs, který druhou stolicí byl odmítnut jako nepřípustný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Jde o žalobu podanou u okresního soudu v L. o zaplacení 232 Kč, tedy o žalobu ve věcech nepatrných po rozumu § 448 c. ř. s. Nemůže býti pochybnosti o tom, že se námitka místní nepřislušnosti dovolaného okresního soudu v L. týkala jen a výhradně bagatelní žaloby a že tudíž, pokud první a druhá stolice rozhodovaly o námitce té, jde o usnesení ve věcech nepatrných. Právem proto odmítl napadeným usnesením soud druhé stolice rekurs podaný do jeho usnesení ze dne 6. prosince 1930, neboť byl nepřípustný podle § 517 c. ř. s. Že žalovaný učinil v první stolici také mezitímní určovací návrh, oceniv jej na 3.000 Kč, tedy částkou přesahující hranici věcí nepatrných, takže ve příčině opravných prostředků do rozhodnutí nižších soudů o tomto mezitímním návrhu určovacím neplatí předpisy o řízení ve věcech nepatrných, na věci nic nemění, poněvadž se námitka místní nepřislušnosti týkala jen bagatelní žaloby a mezitímního určovacího návrhu se ani týkati nemohla, ježto takovýto návrh, jak plyne z prvního odstavce § 236 c. ř. s., sdílí místní příslušnost žaloby. Z toho, co uvedeno plyne, že soud druhé stolice nepochybil, odmítnuv napadeným usnesením jako nepřípustný žalobkyní podaný rekurs do usnesení soudu druhé stolice ze dne 6. prosince 1930, pročez nebylo rekursu do napadeného usnesení vyhověno.

Čís. 10893.

O odkladu berní exekuce, najmě i v případě § 357 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., rozhoduje jen exekuční úřad, nikoliv soud.

(Rozh. ze dne 22. června 1931, R I 395/31.)

Se žalobou podle § 37 ex. ř. o nepřípustnost berní exekuce byl spojen návrh na odklad exekuce soudem. S o u d p r v é s t o l i c e v usnesení vyslovil, že o návrhu na odklad exekuce má rozhodnouti berní úřad. R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu, pokud jím bylo vysloveno, že o návrhu na odklad exekuce má rozhodnouti berní úřad. D ů v o d y: § 361 zák. čís. 76/27 sb. z. a n. lze použiti jen na správní řízení o odporu třetích osob, nikoliv na řízení před řádnými soudy. Neboť § 357 cit. zák. dává třetím osobám právo proti berní exekuci nastoupiti právní pořad řádného soudu, takže v tomto případě jsou podle čl. III. uvoz. zák. k exekučnímu řádu směrodatné jen předpisy c. ř. s. a ex. ř. a